

talismen, som Værn om Militarismen staaer os saa fjernt, at et varigt Samarbejde aldrig vil kunne etableres.

Og Venstre, med hvem vi indtil 1901 arbejdede Haand i Haand, Venstre, der i 1901 indledede sin Kampagne med at sige: vi vil vogte os for at føre en Politik, der skaber Venner opad; vor Opgave skal være at vinde Venner nedad; thi vinder vi hundrede Venner opad, saa taber vi tusinde nedad — en anden af dets Førere, som ogsaa blev Minister i 1901, udtalte, at den lumpneste Politik af alle er den, hvor de store rotter sig sammen for at sætte Foden paa Nakken af de smaa —, dette Venstre ser op til den nuværende Statsminister, værner om Formuerne, søger at skaffe Formueejerne Skattelettelser ved at tage fra de daarligst stillede! Der er en saa dyb Uoverensstemmelse mellem dette Venstre og os Socialdemokrater, at et varigt Samarbejde mellem de to Partier er fuldkommen udelukket.

Det tredje Parti, det radikale Venstre, har Socialdemokratiet staaet i Samarbejde med længere end med det gamle Venstre. Dette Samarbejde gav sig særlig Udslag under det radikale Ministerium under Verdenskrigen. Den Politik, som den radikale Regering førte under Verdenskrigen, har vi alle Dage været villige til — og vi er heller ikke bange for at gentage det nu, hvor Vejene maaske ser ud til at skilles — at yde dem vor varmeste Anerkendelse for den Politik, i hvilken de mødte Modstand fra Venstre, en Politik, som gik ud paa at træffe saadanne Foranstaltninger, at man ikke kunde udnytte Krigssituationen ved efter Fordogtbeholdende at gøre Varerne dyrere her i Danmark. Den Politik ydede vi loyalt Støtte, vi har været med til at yde den radikale Regering denne Støtte uden andet Hensyn end, at den Politik, som førtes, var i vor egen Interesse, de Radikale skylder os ikke af den Grund noget Hensyn.

Det radikale Venstre er jo øjensynligt endnu i Dag ikke færdigt med at tælle paa Knapperne for at finde ud af, til hvilken Side de vil gaa i den Kamp, der forestaar, denne Kamp, der paa den ene Side gælder Værn om Kapital, om Udbytte og Interesser, og paa den anden Side den arbejdende Befolknings Krav om at komme frem

til lysere Forhold. I denne Kamp maa det radikale Venstre finde, hvor de mener deres Interesser er, og skulde de vælge at gaa bort fra os, kan vi skilles fra dem uden Fortrydelse, saa maa de finde den Plads, der bedst egner sig for dem. Men jeg siger til det radikale Venstre, at vi fremdeles er dem Tak skyldige for den Politik, de førte under Verdenskrigen, hvor Danmark var *det* neutrale Land, hvor Varerne var billigst, det Land, hvor der blev lagt en Bremse paa Udbygningen som intet andet Sted. Hvor de radikale vil hen i Fremtiden, raader de selvfølgelig selv for. Men maatte de ønske at føre en Politik til Gavn for Underklassen sammen med os — jeg er ganske klar over, at et varigt Samarbejde med Konservative og Venstre er fuldkommen udelukket paa Grund af deres arbejderfjendtlige Politik —, skal jeg sige, at saa kan vi fortsætte Samarbejdet med de Radikale, hvis disse maatte finde, at deres Interesser mere falder sammen med vore end med de andres. Det, der skulde være Opgaven for Rigsdagen, skulde dog være at gøre Betingelserne her i Danmark saa gode som muligt for den Befolkning, der lever her. Der er ingen, der kan være i Tvivl om, at den Nedsættelsespolitik, der er ført, og den Maade, hvorpaa de arbejdsløse, der har været arbejdsløse i lang Tid, fra Oktober udelukkes fra Understøttelse, bevirker, at der i Øjeblikket findes Tusinder af Hjem, hvor der savnes og lides bitter Nød til Trods for, at vi, som jeg har vist i Tal, her i Danmark i Virkeligheden er langt rigere end i 1914. Der er her Mennesker med svimlende Indtægter, som man værner om. Men det er ikke gennem Nedsættelse af Arbejdslønnen, ikke ved at gøre Kaarene for dem, der er langt nede, endnu værre, at vi skal naa frem. Skal vi naa til at udnytte de rige Muligheder, Danmark har, saaledes at Befolkningen kan leve uden daglig at pines af økonomiske Bekymringer, er der kun een Vej at gaa, at slaas den Kapitalisme ned, der nu er Samfundets Herre og Danmarks Herre, og se at naa frem til, at de, der skaber Værdierne, ogsaa kommer til at raade. Saa kan Danmark blive et Land, hvor man kan leve under saadanne Vilkaar, at det er værd at arbejde for en videre Udvikling.